

Szerv

Oskar Davičo

*Megértem a sötét dobverőket, amit a tengervíz mélyén kidobolnak.
A hullámok zavaros játékát játszom, kívül sík,
belül tótágast álló. Remegésem észrevétlen, de gyönyörű.*

*A csillagok mondják: — Ahol a szelek békén maradnak,
felfújt pojával te se ágálj! Szófogadó szervük vagyok.
Érzem helyettük, milyen kegyetlen szeretni. És elérhetetlen.*

*Kiemelt karjaimon meduzák: alakot változtatunk.
Mintha fáznaánk a pörsenéses nap alatt.
Értelemmel takarom be őket, meg ne fázzanak. Kötelességem.*

Majdnem beismerés

Oskar Davičo

*Az éjszakából kitépott gyökérrel még
a bizonytalan lángú gyertyák is az ígért
világosságot keresik. Le van pecsételve. Akárcsak én.
Nem körvonalazta kéz, véres ujjakon
lecsöpögve reszket. Elveszett.
Keressük.*

*A fény újjlenyomata megegyezett gaztettemmel,
égbekiáltó, de nem értelmetlen.
Összekuszált kíváncsiságokat, téptem a tűz manduláit,
szorítottam a tavasz hernyós nyakát,
kiszedtem a korom beleit. Talán a hamu alatt van?
Abba is bele kell túrni.*

Pap József fordításai